

AGATHA CHRISTIE

Το μυστήριο του Σίταφορντ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μυστήριο του Σίταφορντ**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *The Sittaford Mystery*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollins Publishers*, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μιχάλης Μακρόπουλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Agatha Christie Limited, 1931. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo
are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: *HarperCollins Publishers Ltd.*
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχναρί, με τον τίτλο «Ένα μήνυμα για φόνο»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3439-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3440-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Μετάφραση: Μιχάλης Μακρόπουλος

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαθητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτέριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μουσικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μουσικό του Τσίμνεις
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
Οι άθλοι του Ηρακλή
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
N ή M;
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών
Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ
Σιωπηλός μάρτυρας
Έγκλημα στον Νείλο
Έγκλημα κάτω από τον ήλιο
Μυστήριο στην Καραϊβική
Η ξεχασμένη δολοφονία
Ο φόνος είναι εύκολος
Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας
Ο Ωχρός Ίππος
Το μυστήριο του Σίταφορντ

Στον Μ.Ε.Μ.,
με τον οποίο συζήτησα την πλοκή αυτού του βιβλίου,
κάτι που σχολιάστηκε έντονα στον κύκλο μας.*

* Ο Max Mallowan, δεύτερος σύζυγος της Christie. (Σ.τ.Μ.)

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	13
1. Σίταφορντ Χάουζ.....	15
2. Το μήνυμα	23
3. Πέντε και είκοσι πέντε	32
4. Επιθεωρητής Νάρακοτ	37
5. Ίβανς.....	44
6. Στις Τρεις Κορόνες.....	53
7. Η διαθήκη.....	61
8. Κύριος Τσαρλς Έντερμπι	70
9. Οι Δάφνες	77
10. Η οικογένεια Πίρσον.....	86
11. Η Έμιλι πιάνει δουλειά	96
12. Η σύλληψη	105
13. Σίταφορντ.....	111
14. Οι Γουίλετ	117
15. Επίσκεψη στον ταγματάρχη Μπέρναμπι.....	124
16. Κύριος Ράικροφτ.....	132

17. Κυρία Περσχάουζ	141
18. Η Έμιλι επισκέπτεται το Σίταφορντ	151
19. Θεωρίες	160
20. Επίσκεψη στη θεία Τζένιφερ	169
21. Συζητήσεις	180
22. Νυχτερινές περιπέτειες του Τσαρλς	194
23. Στο Χέιζελμουρ	200
24. Ο επιθεωρητής Νάρακοτ συζητά την υπόθεση	208
25. Στο Ντέλερς Καφέ	217
26. Ρόμπερτ Γκάρντνερ	223
27. Ο Νάρακοτ δρα	230
28. Μπότες	236
29. Η δεύτερη σεάνς	245
30. Η Έμιλι εξηγεί	256
31. Ο τυχερός	262

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Μυστήριο του Σίταφορντ δημοσιεύτηκε το 1931 –αρχικά σε έξι συνέχειες, από τον Μάρτιο έως τον Αύγουστο– στο περιοδικό Good Housekeeping, στις ΗΠΑ, με τον τίτλο The Murder at Hazelmoor. Λίγο αργότερα την ίδια χρονιά κυκλοφόρησε ως βιβλίο πρώτα στις ΗΠΑ, πάλι με αυτόν τον τίτλο, και μετά στο Ηνωμένο Βασίλειο με τον αρχικό τίτλο που του έδωσε η συγγραφέας.

Είναι το πρώτο μυθιστόρημα στο οποίο η Κρίστι χρησιμοποίησε το στοιχείο του υπερφυσικού. Επιπλέον, θα μπορούσαμε να πούμε ότι γίνεται έμμεση αναφορά στο βιβλίο Το Σκυλί των Μπάσκερβιλ, καθώς έχουμε κι εδώ έναν δραπετή και έναν φυσιοδίφη· ακόμη, γίνεται και μία αναφορά στον ίδιο τον Άρθουρ Κόναν Ντόιλ.

Οι New York Times έγραψαν ότι «μπορεί άνετα να συγκριθεί με τη Δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ, ένα από τα καλύτερα έργα της».

Το 2004 η ραδιοφωνική διασκευή του έργου μεταδόθηκε από το BBC 4. Το 2006 γυρίστηκε για την ITV, με την προσθήκη της μισ Μαρπλ, που ενσάρκωσε η Τζέραλντιν ΜακΓιούαν, και τον Τίμοθι Ντάλτον στον ρόλο του Τρεβέλιαν. Τόσο η μέθοδος του φόνου όσο και ο δολοφόνος διαφέρουν σε αυτή την εκδοχή από του βιβλίου.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Κάτοικοι του Σίταφορντ

Σίταφορντ Χάουζ: Κυρία Γουίλετ και η κόρη της Βάιολετ· μυστηριώδεις, νεοφερμένες στο Σίταφορντ

Αγροικία 1: Ταγματάρχης Τζον Έντουαρντ Μπέρναμπι· απόστρατος αξιωματικός, φίλος του πλοιάρχου Τρεβέλιαν

Αγροικία 2: Λοχαγός Γουάιατ, ανάπηρος, μαζί με τον Ινδό του υπηρέτη Αμπντούλ

Αγροικία 3: Κύριος Ράικροφτ, λάτρης της ορνιθολογίας και της εγκληματολογίας

Αγροικία 4: Κυρία Καρολάιν Περσχάουζ, αυταρχική, ανάπηρη· και ο ανεπρόκοπος ανιψιός της Ρόναλντ Γκάρφιλντ

Αγροικία 5: Κύριος και κυρία Κέρτις· ο μεν λιγομίλητος, η δε φλύαρη

Αγροικία 6: Κύριος Ντιουκ· άλλη μια μυστηριώδης παρουσία στο Σίταφορντ

Αστυνομικοί και άλλοι που συμμετέχουν στην έρευνα

Δεσποινίς Έμιλι Τριφιούσις: Μνηστή του Τζέιμς Πίρσον· ερασιτέχνης ντετέκτιβ

Κύριος Τσαρλς Έντερμπι: Δημοσιογράφος της *Ντέιλι Γουάιτ*· ερασιτέχνης ντετέκτιβ

Επιθεωρητής Νάρακοτ: Αστυνομικός από το Έξετερ

Αστυνομικός Διευθυντής Μάξουελ: Προϊστάμενος του Νάρακοτ

Αστυφύλακας Γκρέιβς: Αστυνομικός στο Εξάμπτον

Αρχιφύλακας Πόλοκ: Αστυνομικός στο Εξάμπτον

Δρ. Γουόρεν: Γιατρός στο Εξάμπτον

Άλλοι

Πλοίαρχος Τζόζεφ Α. Τρεβέλιαν: Ιδιοκτήτης του Σίταφορντ Χάουζ, ένοικος του Χέιζελμουρ στο Εξάμπτον

Κύριος Ρόμπερτ Χένρι Ίβανς: Υπηρέτης του πλοιάρχου Τρεβέλιαν

Κυρία Ρεβέκκα Ίβανς: Σύζυγος του Ίβανς

Κυρία Τζ. Μπέλινγκ: Μητέρα της Ρεβέκκας, ιδιοκτήτρια του ξενοδοχείου Τρεις Κορόνες στο Εξάμπτον

Γουίλιαμσον & Γουίλιαμσον: Κτηματομεσίτες

Γουόλτερς & Κέρκγουντ: Δικηγόροι του πλοιάρχου Τρεβέλιαν

Κυρία Τζένιφερ Γκάρντνερ: Αδερφή του πλοιάρχου Τρεβέλιαν· κατοικεί στις Δάφνες στο Έξετερ

Κύριος Ρόμπερτ Γκάρντνερ: Ανάπηρος σύζυγος της Τζένιφερ

Αδελφή Ντέιβις: Νοσοκόμα του Ρόμπερτ Γκάρντνερ

Μπίατρικς: Υπηρέτρια του κυρίου και της κυρίας Γκάρντνερ

Κύριος Τζέιμς Πίρσον: Ανιψιός του πλοιάρχου Τρεβέλιαν· κατοικεί στο Λονδίνο

Κύριος Ντέικρς: Δικηγόρος του Τζέιμς Πίρσον

Κυρία Σίλβια Ντέρινγκ: Ανιψιά του πλοιάρχου Τρεβέλιαν

Κύριος Μάρτιν Ντέρινγκ: Σύζυγος της Σίλβιας, συγγραφέας

Κύριος Μπράιαν Πίρσον: Ανιψιός του πλοιάρχου Τρεβέλιαν, προερχόμενος από τη Νέα Νότια Ουαλία της κοινοπολιτείας της Αυστραλίας, όπου διέμενε

Φρίμαντλ Φρέντι: Κατάδικος στη Φυλακή Ντάρτμουρ στο Πρίνσταν

Σίταφορντ Χάουζ

Ο ταγματάρχης Μπέρναμπι φόρεσε τις γαλότσες του, κούμπωσε τον γιακά του πανωφοριού του γύρω από τον λαιμό του, πήρε από ένα ράφι παραδίπλα μια λάμπα θυέλλης, άνοιξε προσεκτικά την εξώπορτα του μικρού μπανγκαλόου και κοίταξε έξω.

Η σκηνή που αντίκρισε ήταν χαρακτηριστική της αγγλικής υπαίθρου όπως απεικονίζεται σε χριστουγεννιάτικες κάρτες και παλιομοδίτικα μελοδράματα. Υπήρχε χιόνι παντού, σωροί ολόκληροι, κι όχι απλώς μια στρώση τέσσερα με πέντε εκατοστά. Χιόνιζε σ' όλη την Αγγλία τις τελευταίες τέσσερις μέρες, κι εδώ, στις παρυφές του Ντάρτμουρ, το χιόνι είχε βάθος αρκετών μέτρων. Παντού στην Αγγλία σπιτονοικοκύρηδες παραπονιόνταν για σπασμένους σωλήνες, οπότε το να έχεις φίλο υδραυλικό —ή και φίλο υδραυλικού— ήταν η πλέον ζηλευτή διάκριση.

Εδώ πάνω, στο μικροσκοπικό χωριουδάκι του Σίταφορντ, απομονωμένο πάντα από τον κόσμο και τώρα σχεδόν ολότελα αποκομμένο, οι δυσκολίες του χειμώνα ήταν ένα πρόβλημα ολωσδιόλου υπαρκτό.

Ο ταγματάρχης Μπέρναμπι, ωστόσο, ήταν σκληραγωγημένος άνθρωπος. Ξεφύσησε μία φορά, γρύλισε δύο και βγήκε αποφασιστικά στο χιόνι.

Δεν επρόκειτο να πάει μακριά. Μερικά βήματα σ' ένα φιδωτό

δρομάκι κι έπειτα, περνώντας μια πύλη, θα βάδιζε σ' ένα μονοπάτι μισοκαθαρισμένο από το χιόνι ως ένα μεγαλούτσικο σπίτι φτιαγμένο από γρανίτη.

Την εξώπορτα άνοιξε μια υπηρέτρια με περιποιημένη αμφίεση. Ο ταγματάρχης έβγαλε το τύπου British Warm πανωφόρι του, τις γαλότσες του και το παλιό του κασκόλ.

Από μια πόρτα που αμέσως μετά άνοιξε πέρασε σ' ένα δωμάτιο που του γέννησε την ψευδαίσθηση ότι βρισκόταν στο θέατρο – το σκηνικό είχε ολωσδιόλου αλλάξει.

Αν και ήταν μόλις τρεις και μισή, οι κουρτίνες είχαν τραβηχτεί, τα ηλεκτρικά φώτα ήταν αναμμένα και μια τεράστια φωτιά έκαιγε χαρωπά στο τζάκι. Δύο γυναίκες με απογευματινά φορέματα σηκώθηκαν για να χαιρετήσουν τον αειθαλή παλαίμαχο.

«Είναι υπέροχο που ήρθατε, ταγματάρχα Μπέρναμπι», είπε η μεγαλύτερη από τις δύο.

«Τι λέτε, κυρία Γουίλετ. Εγώ σας ευχαριστώ, που με καλέσατε». Αντάλλαξε χειραψία και με τις δύο.

«Ο κύριος Γκάρφιλντ θα έρθει», συνέχισε η κυρία Γουίλετ· «και ο κύριος Ντιουκ· επίσης, ο κύριος Ράικροφτ είπε πως θα ερχόταν. Αλλά, στην ηλικία του, μάλλον δεν πρέπει να τον περιμένουμε, με τέτοιο καιρό. Μα το Θεό, είναι απαίσιος. Νιώθει κανείς την ανάγκη να κάνει κάτι για να μη χάσει το κέφι του. Βάιολετ, βάλε κι άλλο κούτσουρο στη φωτιά».

Ο ταγματάρχης σηκώθηκε ιπποτικά για να το κάνει αυτός.

«Επιτρέψτε μου, δεσποινίς Βάιολετ».

Έβαλε επιδέξια το κούτσουρο στο σωστό σημείο και επέστρεψε στην πολυθρόνα που του είχε υποδείξει η οικοδέσποινα. Προσπαθώντας να μη γίνει αντιληπτός, έριχνε κρυφές ματιές τριγύρω στο δωμάτιο. Ήταν εκπληκτικό πώς δύο γυναίκες μπορούσαν να αλλάξουν ολότελα τον χαρακτήρα ενός δωματίου, χωρίς μάλιστα να κάνουν κάτι ιδιαίτερο, κάτι που να μπορείς να το επισημάνεις.

Το Σίταφορντ Χάουζ είχε κτιστεί πριν από δέκα χρόνια από τον πλοίαρχο Τζόζεφ Τρεβέλιαν του Βασιλικού Ναυτικού – το έκτισε

με το που βγήκε στη σύνταξη. Ήταν εύπορος και λαχταρούσε ανέκαθεν να ζήσει στο Ντάρτμουρ, το οποίο δε βρισκόταν σε μια κοιλάδα όπως τα πιο πολλά χωριά και αγροκτήματα, αλλά ψηλά στον χερσότοπο, στη σκιά του Σίταφορντ Μπίκον. Είχε αγοράσει μια μεγάλη έκταση και είχε κτίσει ένα άνετο σπίτι με τη δική του γεννήτρια και με μια ηλεκτρική αντλία νερού, για να γλιτώσει τη φασαρία της χειροκίνητης αντλίας. Κατόπιν, σαν να το σκέφτηκε εκ των υστέρων, έκτισε έξι μικρά μπανγκαλόου, το καθένα στο δικό του στρέμμα κατά μήκος του μικρού δρόμου.

Το πρώτο απ' αυτά, εκείνο δίπλα στην πύλη του κτήματος, είχε παραχωρηθεί στον παλιό του φίλο και συνεργάτη, τον Τζον Μπέρναμπι, και τα άλλα πουλήθηκαν σταδιακά, καθώς υπήρχαν ακόμα κάποιοι που από επιλογή, ή από ανάγκη, προτιμούσαν να ζουν μακριά από τον κόσμο. Το ίδιο το χωριό είχε τρία γραφικά αλλά ρημαγμένα αγροτόσπιτα όλα κι όλα, ένα σιδεράδικο κι ένα ταχυδρομείο-ζαχαροπλαστείο. Η κοντινότερη πόλη ήταν το Εξάμπτον, έξι μίλια μακριά, με συνεχή κατηφόρα, πράγμα που καθιστούσε αναγκαία την πινακίδα «Αυτοκινητιστές, βάλτε τη χαμηλότερη ταχύτητα», και που ήταν τόσο οικεία στους δρόμους του Ντάρτμουρ.

Ο πλοίαρχος Τρεβέλιαν, όπως ειπώθηκε, ήταν εύπορος άνθρωπος. Παρά ταύτα –ή μπορεί εξαιτίας αυτού– ήταν άνθρωπος που αγαπούσε υπερβολικά τα χρήματα. Στα τέλη Οκτωβρίου ένας κτηματομεσίτης με έδρα το Εξάμπτον επικοινωνήσε μαζί του για να τον ρωτήσει αν σκεφτόταν να νοικιάσει το Σίταφορντ Χάουζ – κάποιος ενδιαφερόταν να το νοικιάσει για τον χειμώνα.

Η αρχική παρόρμηση του πλοίαρχου Τρεβέλιαν ήταν να αρνηθεί: η δεύτερη ήταν να ζητήσει περαιτέρω πληροφορίες. Ο εν λόγω ενοικιαστής αποδείχτηκε πως ήταν μια κυρία ονόματι Γουίλετ – χήρα, με μια κόρη. Είχαν έρθει πρόσφατα από τη Νότιο Αφρική και ήθελαν ένα σπίτι στο Ντάρτμουρ για τον χειμώνα.

«Πανάθεμά με, πρέπει να 'ναι τρελή», είπε ο πλοίαρχος Τρεβέλιαν. «Ε, Μπέρναμπι, δε συμφωνείς;»

Ο Μπέρναμπι συμφωνούσε και το είπε εξίσου emphaticά με τον φίλο του.

«Έτσι κι αλλιώς, δε θέλεις να το νοικιάσεις», είπε. «Άσε την ανόητη να πάει κάπου αλλού, αν θέλει να παγώσει. Κι όταν μάλιστα έρχεται από τη Νότιο Αφρική!»

Όμως, σε τούτη τη φάση κυριάρχησε η φιλοχρηματία του πλοίαρχου Τρεβέλιαν. Ήταν έξω από κάθε προσδοκία να σου τύχει να νοικιάσεις το σπίτι σου μες στο καταχείμωνο. Ρώτησε, λοιπόν, τι νοίκι ήταν διατεθειμένη να πληρώσει.

Η προσφορά ήταν δώδεκα γκινέες την εβδομάδα, κι έτσι έκλεισε η δουλειά. Ο πλοίαρχος Τρεβέλιαν πήγε στο Εξάμπτον, νοίκιασε ένα σπιτάκι στα προάστια προς δύο γκινέες την εβδομάδα κι έδωσε το Σίταφορντ Χάουζ στην κυρία Γουίλετ, με το μισό νοίκι πληρωμένο προκαταβολικά.

«Ο ανόητος άνθρωπος καταλήγει μπατίρης», γρύλισε.

Όμως ο Μπέρναμπι σκεφτόταν αυτό το απομεσήμερο, καθώς παρατηρούσε κρυφά την κυρία Γουίλετ, ότι δεν έδειχνε ανόητη. Ήταν μια ψηλή γυναίκα με κάπως κουτό φέρεσιμο, αλλά η φυσιογνωμία της φανέρωνε μάλλον ευστροφία, παρά ανοησία. Ντυνόταν επιδεικτικά, με μια τάση να παραστολίζεται, είχε διακριτή αποικιακή προφορά κι έδειχνε απόλυτα ικανοποιημένη με τη συναλλαγή. Ήταν ολοφάνερα πολύ ευκατάστατη, κι αυτό —όπως συλλογίστηκε πολλές φορές ο Μπέρναμπι— έκανε το όλο πράγμα πιο περίεργο ακόμα. Δεν ήταν το είδος γυναίκας που θα περίμενε κάποιος να αγαπά τη μοναξιά.

Ως γειτόνισσα αποδείχτηκε φιλική σε βαθμό αμνηχανίας. Οι προσκλήσεις στο Σίταφορντ Χάουζ έπεφταν βροχή στους πάντες. Ο πλοίαρχος Τρεβέλιαν άκουγε πολύ συχνά τη φράση: «Σαν να μη μας έχετε νοικιάσει το σπίτι». Ωστόσο, δε συμπαθούσε τις γυναίκες. Κυκλοφορούσε η φήμη ότι γνώριζε τη Γουίλετ από τα νιάτα του. Ο ίδιος αρνιόταν επίμονα όλες τις προσκλήσεις.

Δύο μήνες είχαν περάσει από την εγκατάσταση των Γουίλετ και το πρώτο ξάφνιασμα, μετά την άφιξή τους, είχε παρέλθει.

Ο Μπέρναμπι, σιωπηλός άνθρωπος από τη φύση του, εξακολουθούσε να παρατηρεί την οικοδέσποινα, αδιάφορος απέναντι σε οποιαδήποτε πρόκληση για κουβεντολίο. Της άρεσε να παριστάνει την κουτή, όμως δεν ήταν στην πραγματικότητα. Σ' αυτό το συμπέρασμα είχε καταλήξει μελετώντας την κατάσταση. Η ματιά του μετατοπίστηκε στη Βάιολετ Γουίλετ. Όμορφη κοπέλα – κοκαλιάρρα, φυσικά, αλλά έτσι δεν ήταν όλες στις μέρες μας; Όμως, τι καλό μπορεί να έχει μια γυναίκα αν δεν έχει τα θέλγητρα γυναίκας; Οι εφημερίδες έλεγαν ότι οι καμπύλες επανέρχονταν. Καιρός ήταν.

Ο Μπέρναμπι πήρε μέρος στη συζήτηση κάνοντας την ανάγκη φιλοτιμία.

«Στην αρχή φοβηθήκαμε ότι δε θα μπορούσατε να έρθετε», είπε η κυρία Γουίλετ. «Εσείς το είχατε πει, αν θυμάστε. Δεν ξέρετε πόσο χαρήκαμε όταν είπατε τελικά πως θα ερχόσασταν».

«Παρασκευή», είπε ο ταγματάρχης Μπέρναμπι με κατηγορηματικό ύφος.

Η κυρία Γουίλετ τα 'χασε.

«Παρασκευή;»

«Κάθε Παρασκευή πηγαίνω στου Τρεβέλιαν. Την Τρίτη έρχεται αυτός σ' εμένα. Το κάνουμε εδώ και χρόνια».

«Α, μάλιστα... Φυσικά, τόσο κοντά που μένατε».

«Είναι παλιά συνήθεια».

«Και την κρατάτε και τώρα που μένει στο Εξάμπτον...»

«Είναι κρίμα να κόβει κανείς μία συνήθεια», είπε ο ταγματάρχης Μπέρναμπι. «Αυτές οι βραδιές θα έλειπαν και στους δυο μας».

«Σας αρέσουν οι διαγωνισμοί, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Βάιολετ. «Ακροστιχίδες, σταυρόλεξα, τέτοια πράγματα».

Ο Μπέρναμπι ένευσε.

«Εγώ λύνω σταυρόλεξα. Ο Τρεβέλιαν ακροστιχίδες. Ο καθένας έχει την ειδικότητά του. Κέρδισα τρία βιβλία τον περασμένο μήνα σ' έναν διαγωνισμό σταυρόλεξου», είπε.

«Ω, αλήθεια; Τι καλά! Ήταν ενδιαφέροντα βιβλία;»

«Δεν ξέρω. Δεν τα διάβασα. Έδειχναν πολύ βαρετά».

«Σημασία έχει ότι τα κερδίσατε, σωστά;» είπε αόριστα η κυρία Γουίλετ.

«Πώς πηγαίνετε στο Εξάμπτον;» ρώτησε η Βάιολετ. «Δεν έχετε αυτοκίνητο».

«Με τα πόδια».

«Με τα πόδια; Αλήθεια λέτε; Έξι μίλια!»

«Είναι καλή άσκηση. Τι είναι δώδεκα μίλια; Διατηρείς τη φόρμα σου έτσι. Είναι σπουδαίο να είσαι σε φόρμα».

«Για φαντάσου! Δώδεκα μίλια! Αλλά και εσείς και ο πλοίαρχος Τρεβέλιαν ήσασταν σπουδαίοι αθλητές, έτσι δεν είναι;»

«Πηγαίναμε στην Ελβετία μαζί. Χειμερινά σπορ τον χειμώνα, αναρρίχηση το καλοκαίρι. Είναι έξοχος στον πάγο ο Τρεβέλιαν. Αλλά είμαστε και οι δύο πολύ γέροι πλέον για τέτοια».

«Και κερδίσατε επίσης το Στρατιωτικό Πρωτάθλημα Ρακέτας, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Βάιολετ.

Ο ταγματάρχης κοκκίνισε σαν κοπέλα.

«Ποιος σας το είπε αυτό;» μουρμούρισε.

«Ο πλοίαρχος Τρεβέλιαν».

«Ο Τζο θα 'πρεπε να κρατάει κλειστό το στόμα του», είπε ο Μπέρναμπι. «Μιλάει πάρα πολύ. Πώς είναι ο καιρός τώρα;»

Σεβόμενη την αμνηχανία του, η Βάιολετ τον ακολούθησε ως το παράθυρο. Τράβηξαν την κουρτίνα και κοίταξαν έξω την ερημιά.

«Έρχεται κι άλλο χιόνι», είπε ο Μπέρναμπι. «Και μάλιστα πολύ, θα 'λεγα».

«Ω, τι συναρπαστικό!» είπε η Βάιολετ. «Βρίσκω τόσο ρομαντικό το χιόνι. Δεν το έχω ξαναδεί».

«Δεν είναι ρομαντικό όταν παγώνουν οι σωλήνες, ανόητο παιδί», είπε η μητέρα της.

«Έχετε ζήσει όλη σας τη ζωή στη Νότιο Αφρική, δεσποινίς Γουίλετ;» ρώτησε ο ταγματάρχης Μπέρναμπι.

Η κοπέλα έχασε κάπως τη ζωντάνια της. Έδειχνε σφιγμένη σχεδόν, όταν απάντησε: «Ναι, είναι η πρώτη φορά που φεύγω. Κι είναι τρομερά συναρπαστικό».

Συναρπαστικό, να είναι κανείς έτσι κλεισμένος σ' ένα απόμερο χωριό στα χερσοτόπια; Τι αστεία ιδέα! Δεν μπορούσε να καταλάβει αυτούς τους ανθρώπους.

Η πόρτα άνοιξε και η υπηρέτρια ανήγγειλε: «Ο κύριος Ράικροφτ και ο κύριος Γκάρφιλντ».

Μπήκαν ένας μικρόσωμος, γηραιός, κατσιασμένος άντρας κι ένας με αγορίστικη φρεσκάδα. Πρώτα μίλησε ο δεύτερος.

«Τον έφερα, κυρία Γουίλετ. Του είπα ότι δε θα άφηνα να τον θάψει το χιόνι. Χα, χα! Τι θαυμάσια που είναι όλα! Τα κούτσουρα στο τζάκι... Σαν Χριστούγεννα».

«Όπως λέει, ο νεαρός μου φίλος είχε την καλοσύνη να με οδηγήσει ως εδώ», είπε ο κύριος Ράικροφτ καθώς αντάλλασσαν χειραψία με κάποια επισημότητα. «Τι κάνετε, δεσποινίς Βάιολετ; Ο καιρός είναι συνηθισμένος γι' αυτή την εποχή – παραείναι συνηθισμένος, φοβάμαι».

Πήγε προς τη φωτιά μιλώντας στην κυρία Γουίλετ. Ο Ρόναλντ Γκάρφιλντ έπιασε κουβέντα με τη Βάιολετ.

«Άραγε μπορούμε να πάμε για πατινάζ κάπου; Δεν υπάρχει καμιά λίμνη εδώ γύρω;»

«Νομίζω ότι το άνοιγμα των μονοπατιών θα είναι το μοναδικό σας σπορ».

«Το έκανα όλο το πρωί».

«Ω, τι άντρας που είστε!»

«Μη με κοροϊδεύετε. Φουσκάλιασαν τα χέρια μου».

«Τι κάνει η θεία σας;»

«Ω, ως συνήθως... Μερικές φορές λέει ότι είναι καλύτερα κι άλλες λέει ότι είναι χειρότερα· αλλά πιστεύω ότι στην πραγματικότητα η κατάσταση είναι ίδια. Ξέρετε, είναι φριχτή ζωή αυτή. Κάθε χρονιά αναρωτιέμαι πώς θα το αντέξω, αλλά να με! Αν δεν είμαι μαζί της τα Χριστούγεννα, είναι ικανή ν' αφήσει όλα της τα λεφτά σ' ένα καταφύγιο για γάτες. Έχει πέντε, ξέρετε. Τις χαϊδεύω πάντα και κάνω ότι τις λατρεύω».

«Οι σκύλοι μού αρέσουν πολύ περισσότερο από τις γάτες».

«Κι εμένα. Ανεξαιρέτως. Ένας σκύλος, θέλω να πω, είναι – να, ένας σκύλος είναι σκύλος, καταλαβαίνετε».

«Η θεία σας αγαπούσε ανέκαθεν τις γάτες;»

«Νομίζω ότι είναι κάτι που το αποκτούν σιγά σιγά οι γεροντοκόρες. Α, πόσο τα μισώ αυτά τα ζώα...»

«Η θεία σας είναι πολύ συμπαθητική, αλλά με φοβίζει κάπως».

«Πώς να μη σας φοβίζει. Είναι μερικές φορές που με κατασδιάζει στα καλά καθούμενα. Νομίζει ότι δεν έχω καθόλου μυαλό».

«Τι λέτε;»

«Α, μη με ειρωνεύεστε. Πολλοί άνθρωποι δείχνουν ανόητοι κι από μέσα τους γελούν».

«Ο κύριος Ντιουκ», ανήγγειλε η υπηρέτρια.

Ο κύριος Ντιουκ ήταν νιόφερτος. Είχε αγοράσει το τελευταίο από τα έξι μπανγκαλόου τον Σεπτέμβριο. Ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας, πολύ ήσυχος και αφοσιωμένος στην κηπουρική. Ο κύριος Ράικροφτ, που ήταν λάτρης των πουλιών και γείτονάς του, του έκανε παρέα, ξεπερνώντας την προκατάληψη για το ότι, φυσικά, ο κύριος Ντιουκ ήταν άνθρωπος πολύ συμπαθητικός και μετριόφρων, αλλά εντέλει δεν ήταν κάπως... να, κάπως; Δε θα μπορούσε, ίσως, να είναι συνταξιούχος μαγαζάτορας ή τεχνίτης;

Αλλά κανένας δεν ήθελε να τον ρωτήσει – στην πραγματικότητα θεωρούσαν προτιμότερο να μη γνωρίζουν. Επειδή, αν κάποιος ήξερε, ίσως αυτό γεννούσε αμνηχανία, και σε μια τόσο μικρή κοινότητα το καλύτερο ήταν να έχει κανείς πάρε δώσε με τους πάντες.

«Δε θα πάτε με τα πόδια στο Εξάμπτον με τέτοιο καιρό!» είπε στον ταγματάρχη Μπέρναμπι.

«Όχι. Φαντάζομαι ότι ο Τρεβέλιαν δε θα με περιμένει απόψε».

«Είναι τρομερό, δεν είναι;» είπε η κυρία Γουίλετ αναριγώντας.

«Να είσαι θαμμένος εδώ πάνω, χρόνος μπαίνει χρόνος βγαίνει... Πρέπει να 'ναι φριχτό».

Ο κύριος Ντιουκ της έριξε μια φευγαλέα ματιά. Ο ταγματάρχης Μπέρναμπι την κοίταξε επίσης παραξενεμένος.

Όμως εκείνη τη στιγμή σερβιρίστηκε το τσάι.

Ποτέ μην αποκαλύπτεις πληροφορίες χωρίς λόγο.

Αυτός είναι ο κανόνας μου.

Σε ένα απομονωμένο σπίτι, στο Ντάρτμουρ, έξι φιγούρες συγκεντρώνονται γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι, με μόνο φως τη λάμψη από το τζάκι. Δε θα παίξουν κάποιο παιχνίδι για να διασκεδάσουν αυτή την κρύα νύχτα του χειμώνα· θα καλέσουν τα πνεύματα. Η ένταση ανεβαίνει... τα πνεύματα αρχίζουν να απαντούν στις ερωτήσεις τους... και στέλνουν ένα ανατριχιαστικό μήνυμα: «Ο πλοίαρχος Τρεβέλιαν... νεκρός... Φ-Ο-Ν-Ο-Σ».

Είναι αλήθεια, ή μακάβριο αστείο; Ο μόνος τρόπος να σιγουρευτούν είναι να πάνε να βρουν τον πλοίαρχο Τρεβέλιαν. Όμως το σπίτι του είναι έξι μίλια μακριά, κι όλοι οι δρόμοι έχουν κλείσει από το χιόνι που πέφτει ασταμάτητα εδώ και μέρες. Ο ταγματάρχης Μπέρναμπι, παρά τις διαμαρτυρίες των υπολοίπων, αποφασίζει να πάει ως εκεί με τα πόδια...

AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3439-1

9 786180 134391

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 2314

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ